

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **F.**, a.s., so sídlom v B., proti žalovanej **U.**, so sídlom v B., **o zaplataenie 13 595,33 €**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 10 C 148/2009, na dovolanie žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. júna 2012 sp. zn. 9 Co 87/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 24. januára 2012 č.k. 10 C 148/2009-213 žalovanej nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Svoje rozhodnutie založil na záveroch vyplývajúcich z výsledkov šetrení majetkových a príjmových pomerov žiadateľky a s prihliadnutím na to, že žalovaná okrem poskytovania zdravotnej starostlivosti vykonáva podnikateľskú činnosť v rôznych predmetoch podnikania. Bol toho názoru, že stratové hospodárenie žalovanej nemôže viesť k prenášaniam podnikateľského rizika na štát a že vzhľadom k finančnej situácii žalovanej výška súdneho poplatku (658 €) nie je neprimerane vysoká. Keďže pomery žalovanej neodôvodňujú priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, návrhu v zmysle § 138 O.s.p. nevyhoveli.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave uznesením z 26. júna 2012 sp. zn. 9 Co 87/2012 napadnuté uznesenie potvrdil. Preskúmaním veci v odvolacom konaní dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, lebo súd prvého stupňa správne posúdil, že zistené pomery žiadateľky neodôvodňujú priznanie oslobodenia

od súdnych poplatkov. Zdôraznil, že v prípade podnikateľov treba stav aktív a pasív posudzovať z dlhodobejšieho hľadiska, keďže momentálna chýbajúca dispozícia peňažnými prostriedkami nie je v podnikaní javom zriedkavým a neodzrkadľuje celkové pomery žiadateľa o oslobodenie od súdneho poplatku. Zhodne s prvostupňovým súdom poukázal na to, že žalovaná okrem poskytovania zdravotnej starostlivosti vykonáva podnikanie v rôznych predmetoch činnosti a aj keď táto iná činnosť tvorí len 3,1 % z celkových jej výnosov, z majetkových pomerov žalovanej nevyplýva, že by vzhľadom aj na výšku súdneho poplatku nemohla splniť poplatkovú povinnosť alebo že by jej splnenie nebolo možné od žalovanej spravodlivo žiadať.

Uznesenie odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním, v ktorom navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na odôvodnenie svojho mimoriadneho opravného prostriedku uviedla, že prípustnosť dovolania je daná dôvodom uvedeným v § 237 písm. d/ O.s.p. z dôvodu, že o vecnom oslobodení žalovanej od platenia súdneho poplatku bolo v danej veci už právoplatne rozhodnuté uznesením Okresného súdu Bratislava II z 22. februára 2011 č.k. 10 C 148/2009-169.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal, či sú splnené procesné predpoklady pre to, aby bolo možné preskúmať napadnuté rozhodnutie z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, (len) pokiaľ to zákon pripúšťa. V prejednávanvej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné

(nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže napadnutým je také uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., nemožno prípustnosť proti nemu smerujúceho dovolania vyvodiť z týchto ustanovení.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. a tiež so zreteľom na námietku dovolateľa dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných vád, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (aj uzneseniu), pokiaľ a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných vád ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významné tvrdenie účastníka o tom, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 O.s.p., ale len zistenie, že konanie je skutočne postihnuté takouto vadou.

Žalovaná netvrdila, že by konanie v danej veci bolo postihnuté vadou konania uvedenou v ustanovení § 237 písm. a/ až c/, e/ až g/ O.s.p.; existencia takej vady v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolateľka namieta, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O.s.p.). So zreteľom na to dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k dovolateľkou tvrdenej procesnej vade.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods. 1 O.s.p.). Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova (§ 159 ods. 3 O.s.p.). Ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku (§ 167 ods. 2 O.s.p.).

Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania musí viesť k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb.

Vzhľadom na podstatu argumentácie dovolateľky, ktorou odôvodňovala procesnú prípustnosť jej mimoriadneho opravného prostriedku, bolo v dovolacom konaní potrebné posúdiť opodstatnenosť tvrdenia, že súdy znovu prejednali vec, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté.

Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by o rovnakej žiadosti žalovanej o oslobodenie od súdneho poplatku bolo už prv rozhodnuté. To vedie k záveru, že uvedená námietka dovolateľky je neopodstatnená. Pokiaľ žalovaná v dovolaní poukazuje na uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 22. februára 2011 č.k. 10 C 148/2009-169, od ktorého odvodzuje existenciu vady podľa § 237 písm. d/ O.s.p., treba uviesť, že uvedeným rozhodnutím súd prvého stupňa v rámci autoremedúry (§ 210a O.s.p.) zrušil uznesenie z 3. februára 2009 č.k. 32 Ro 2696/2008-57, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor proti platobnému rozkazu vydanému vo veci 10. novembra 2008.

Nad rámec uvedeného dovolací súd len ako poznámku uvádza, že v danom prípade nejde o vecné oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, nakoľko predmet sporu sa netýka v tomto ustanovení vymedzených konaní. Vzťah dodávateľa liekov (výrobcu, či distribútora liekov a zdravotníckych materiálov) ako podnikateľa a zdravotníckeho zariadenia - nemocnice (ako kujúcej), predmetom ktorého je predaj (kúpa) liekov a zdravotníckeho materiálu nemožno považovať za vec zdravotného poistenia alebo za poskytovanie zdravotnej starostlivosti, a preto sa na konanie o nároku z takto založeného vzťahu nevzťahuje vecné oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb. K tomu porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2000, sp.zn. 4 Obo 270/99.

Keďže procesná prípustnosť dovolania žalovanej proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov žalovanej,

nevyplýva ani z § 239 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., dovolací súd odmietol toto jej dovolanie ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalobkyni nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. januára 2013

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková